

[Johan Asmussen.]

ter i befolkningen, politikere som ikke-politikere, været råbt på en skattereform, den store altomfattende oprydning i skattejunglens vildnis af resultatløse lapperi. Der har været råbt på den store konstruktive skatteomlægning, udmøntningen af års dyrekøbte erfaringer for samfundet og de enkelte borgere i håb om at se resultater af moderne økonomers og statsmænds moderne realitetsrespekterende og langtidsplanlæggende skattetænkning omsat i et system præget af effektivitet, retfærdighed og forenkling.

I årevis har man lovet og foregøjet befolkningen, at nu var den på vej, den store skattereform. Ved sidste års forhandlinger om udskrivningsloven var man endnu ikke nået så vidt, at man kunne røre ved hverken det ene eller det andet. Fra venstres, de konservatives og mit partis ordfører, som var hr. Mose Hansen, blev der stillet en række krav, gentagelser fra tidligere, om en væsentlig omlægning af skat på indkomst til skat på forbrug, en væsentlig forhøjelse af proportionalkattegrænsen, hel eller væsentlig fjernelse af formueskatten o.s.v. De radikale var med lidt forsigtighed, de skal jo være forsigtige, ikke helt fremmede for disse tanker, men alle sluttede på ny op om kravet om en skattereform. Finansministeren bebudede — Folketingstidende 1963-64 sp. 1629 —

„at det vil der blive anledning til senere i dette folketingsår“ — det var altså forrige år — „at vende tilbage til også på grundlag af udspil fra regeringens side.“

Men ministeren mente, at man måtte kunne køre videre et enkelt år på grundlag af den lovgivning, der blev gennemført i kraft af omsforliget.

Socialdemokratiets ordfører ville også bevare status quo i det kommende år, men fjødede til: og lad os så se på en virkelig skattereform.

På denne baggrund undlod de borgerlige partier sidste år at stille ændringsforslag i håb om, som det ærede medlem hr. Poul Møller udtrykte det — sp. 4100 —

„at vi har større muligheder til næste år, og det afhænger naturligvis meget af det magtforhold, der er her i tinget, når vi næste gang skal drøfte skatterne.“

Det ærede medlem og vi andre havde i ikke ringe grad ventet, at de store skattereformer var på vej rundt om hjørnet, og at

de var på vej i ikke ringe grad med det sigte, som var anvist fra de borgerlige partiers side, bl. a. med en klar omlægning til forbrugsskat. Den samme vej var anvist også fra socialdemokratisk side, bl. a. af det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen, der i en artikel i januarnummeret af Verdens Gang, som blev citeret dengang af det ærede medlem hr. Poul Møller, stærkt havde appelleret til sit parti om at ophøre med, som han skrev, denne farlige tøven med at betræde det, som han betegnede som en fremtidens skattevej.

Det er ikke for meget sagt, at regeringen allerede sidste år lovede en virkelig skattereform, og at man var lydør, i alt fald i princippet, over for de krav, som var rejst fra borgerlig side, med hensyn til efter hvilke linjer en sådan reform på væsentlige områder måtte anlægges. Men der kom ingen skattereform, der kom intet som bebudet inden udløbet af forrige folketingsår. Det blev lovet, som det er blevet sagt tidligere her i dag, at der skulle komme en skattereform, men der er heller ikke nogen skattereform i dag.

I stedet for har regeringen brugt kræfterne — sine egne og embedsmændenes — til at sysle med den hobby, der hedder kildeskat. Selv om det ærede medlem hr. Peter Nielsen åbenbart sysler videre ved at gentage sin tale fra i fjor, er man vel ellers i realiteten, vil jeg tro, holdt op med det nu, da man er helt klar over, at det ligger sådan, at det kan altså ikke lade sig gøre at anskaffe dette, man kunne kalde det statussymbol, som man var så ivrig efter at få, bare fordi sådan noget har de inde ved siden af hos naboerne. Det skulle man have holdt op med for længst og i stedet for koncentreret kræfterne om at gøre det gode, man ville, men stadig ikke har fået gjort, nemlig udarbejde en plan for en virkelig reform af selve skattesystemet. Og man skulle have gjort det i tide.

Nu står vi igen pludselig midt i mere eller mindre selvskabte vanskeligheder, midt i enorme udgifter, som skal dækkes, og endnu mere enorme udgifter om kort tid, som også skal dækkes, men uden nogen plan om, hvordan de skal dækkes, uden den nødvendige plan i form af en tidsvarende, velgennemtænkt og også af folkettinget vel gennemarbejdet skattereform, og